

gema, ja andis siis lubba minna. Ja poisike ei olnud ka mitte üks tigege egga sannakuulmatta laps, waid keif rahwas majas armastasid tedda, ja koddanik, kelle parrast maja olli, sallis ka hea melega, et ta hõwis temma sure sikkoga mängis. Selle ellajaga olli laps jubba teisel suul tuttavaks saand, ja tedda ni waggaseks õppetand, et ta julgeste ta pikka habbet ja suri sarwi katsus, ta kaela kratsis, ja wimaks ta selgagi ronnis ja ratsa temmaga sõitis. Ja rahwas, kes sedda näggi, ei kartnud ka ial ennam lapse parrast, sest et si temmale furja ei teind, waid lastis ennast weel pealegi sarwist juhtida nenda kui poisike tahtis, ja sõitis wahhest möda due temmaga, senni kui mõllemad pallawaks said ja ärrawääsisid. Siis heitsid ka jälle mõllemad kõrwo seina äre puhkama, ja mõistlik ja hea süddamega poisike ei teinud ka sikkule ial liga, egga ärritand egga tüllitand tedda wallatusse parrast, waid andis temmale mitto korda omma

ennese leiwa tükki poleks. Sedda wisi õppis ellajas last armastama ja hoidis temma jure, ja käis ta järrel, ja küssendas tedda tagga kui laps treppidest üles omma tuppä läks. Se olli nüüd sui; agga talwe ei sanud laps due, ja nüüd olli temmal weikeses toas warsti aeg iggaw, ja ta otsis ja leidis ka, ommale parrajat mängimisse rumi. Se olli põningil. Seal kuiwatas emma marga pessa, mis ta ommale, ehk ka teistele rahha parrast olli pesnud, sest se olli temmale õige kae parrast, kõhhe omma toa uksest astudes olli temma seal, ja poeg tuli temma järrele ja leidis sealt sure selge akna, mis walget kül andis, ja rumi olli ka heaste. Ja et seal ka külmastki hädä ei olnud karta, siis ei keland emma tedda ka ial senna minnemast: Ja kui poisike leidis, et ta sealt aknast wõis nähha, kui issa kajo tuli, siis läks ta ka parrast sui ajal õhtul ikka senna, ja otas seal kunni issa piddi tulles, ja kui ta tedda sai näinud,